

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/712/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113210115
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6113210115.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Márie Rišiaňovej, v právnej veci navrhovateľa Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom Justičná 9, 811 07 Bratislava, IČO: 36 789 615, proti odporcovi A. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XX/XXX, XXX XX K., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z., so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 309 166, právne zastúpeného Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o zaplatenie 1.277,59 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9C/109/2013 - 57 zo dňa 06. 09. 2013, takto

rozhodol:

- I. Vstup Združenia spotrebiteľov Slovenska, o.z., so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 309 166, do konania ako vedľajšieho účastníka na stranu odporcu je p r í p u s t n ý .
- II. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh v prevyšujúcej časti zamietol (tretí výrok) a v súvisiacom výroku, ktorým odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 76,50 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 166,12 Eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (štvrtý výrok), p o t v r d z u j e .
- III. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania n e p r í z n á v a .

odôvodnenie:

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 06. 09. 2013 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1.269,90 Eur s úrokom z omeškania 8,76% ročne zo sumy 1.087,73 Eur od 17. 04. 2013 až do zaplatenia, ako aj kapitalizovaný úrok z omeškania do 16. 04. 2013 vo výške 202,83 Eur, ktoré mu povolil splácať v mesačných splátkach 70,- Eur splatných vždy do 15. dňa v mesiaci počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia až do zaplatenia s tým, že neuhradením jednej zo splátok sa stane zročným celý dlh (prvý výrok). V časti požadovaného kapitalizovaného úroku vo výške 34,04 Eur konanie zastavil (druhý výrok). V prevyšujúcej časti návrh zamietol (tretí výrok) a odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 76,50 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 166,12 Eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (štvrtý výrok). Prvostupňový súd považoval z vykonaného dokazovania za preukázané, že navrhovateľ a odporca uzavreli dňa 02. 01. 2007 úverovú zmluvu. Túto vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách ako aj zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, teda podrobil žalovaný nárok súdnemu prieskumu z hľadiska aplikácie zásad o ochrane spotrebiteľa. Ďalej považoval

za preukázané, že odporca je povinný uhradiť navrhovateľovi istinu 1.087,73 Eur a úrok z úveru vo výške 156,76 Eur. Navrhovateľovi z uplatnenej zmluvnej pokuty vo výške 33,10 Eur (21,69 Eur a 11,41 Eur) priznal len sumu 25,41 Eur a to z dôvodu, že pri výpočte prvej zmluvnej pokuty uplatnenej navrhovateľom vo výške 21,69 Eur zistil chybu pri výpočte v zmysle § 3 hlavy 13 Úverových podmienok, a preto priznal túto zmluvnú pokutu len vo výške 14 Eur. Pokiaľ ide o uplatnené úroky z omeškania, v časti 34,04 Eur navrhovateľ zobral návrh na začatie konania späť, preto prvostupňový súd v tejto časti konanie zastavil. Prvostupňový súd ďalej považoval za preukázané, že odporca bol v omeškaní s úhradou úveru, preto navrhovateľovi priznal úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak len zo sumy 1.087,73 Eur, predstavujúcej istinu z úveru. Úroky sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka - ďalej aj „OZ“) a v súvislosti so znením ustanovenia § 39 OZ úrok z omeškania z príslušenstva pohľadávky nemožno požadovať, aj keby to bolo účastníkmi dohodnuté. Táto dohoda by bola v rozpore so zákonom, preto prvostupňový súd v časti úrokov z omeškania (kapitalizovaných aj nekapitalizovaných) z úrokov z úveru zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“).

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) O.s.p.. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v časti úrokov z omeškania zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo aby alternatívne rozsudok zmenil a vyhovel jeho návrhu v celom rozsahu, vrátane uplatnených trov prvostupňového konania. V odvolaní uviedol, že ho podáva proti výroku, ktorým prvostupňový súd vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol, konkrétne v časti nepriznaného kapitalizovaného úroku z omeškania z úroku z úveru a nepriznanej časti zmluvnej pokuty. Prvostupňový súd mu priznal len kapitalizovaný úrok z omeškania do 15. dňa nasledujúceho po zosplatnení do podania návrhu na vydanie platobného rozkazu a úrok z omeškania od 16. 04. 2013 do zaplatenia počítaný zo sumy 1.087,73 Eur, predstavujúcej sumu istiny úveru vo výške 365,87 Eur a zosplatennej istiny vo výške 721,86 Eur. Namietal, že rozhodnutie v časti, v ktorej súd odôvodnil nepriznanie úrokov z omeškania z úrokov z úveru, je nepreskúmateľné. Z argumentácie uvedenej prvostupňovým súdom nevyplýva, v čom by mal spočívať rozpor so zákonom. Podľa jeho názoru, z uvedených súdnych rozhodnutí vyplýva, že úrok z omeškania je možné požadovať aj z úrokov z úveru, so zaplatením ktorého sa dlžník dostal do omeškania. Úrok z omeškania z úroku z úveru je oprávnený, keďže úrok z úveru tvorí súčasť peňažného záväzku dlžníka a odporca sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky aj spolu s dohodnutým úrokom z úveru. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 4Cob/62/2007. Ďalej poukázal na ustanovenia Obchodného zákonníka týkajúce sa zmluvy o úveru a omeškania dlžníka, v zmysle ktorých je zrejmé, že úroky sú v rámci úverového vzťahu zmluvne dohodnutou odmenou za poskytnutie úveru a dlžník je povinný ich platiť až do úplného vrátenia peňažných prostriedkov. Nárokuje si len úrok z úveru do vrátenia peňažných prostriedkov ale len vo výške 156,76 Eur, čo je výška, v akej ich bol odporca povinný uhradiť pri riadnom plnení svojho záväzku. Odkázal pritom na svoje podanie zo dňa 03. 09. 2013 a uviedol, že suma 94,32 Eur predstavuje úrok z dlžnej sumy úveru do času zosplatenia (rozdiel medzi úrokom z úveru vyrubným do zosplatenia úveru 1.360,89 Eur a úrokom z úveru zosplatených zo strany odporcu 1.266,57 Eur) a suma 62,44 Eur predstavuje úrok z dlžnej sumy, ktorý by mal odporca uhradiť v prípade riadneho platenia úveru podľa § 6 Hlavy 7 Úverových podmienok. V zmysle ustanovenia § 1 Hlavy 5 Úverových podmienok sa výška celkového úroku z úveru vypočíta ako „rozdiel súčinu výške mesačnej splátky a výšku poplatku za možnosť zmeny splátky, a počtu splátok a výšky poskytnutého úveru“. Na základe uvedeného by teda celková výška úroku z úveru mala predstavovať 1.423,32 Eur (71,30 Eur t.j. výška mesačnej splátky krát 60 splátok t.j. 4.278 Eur mínus výška poskytnutého úveru t.j. 2.854,68 Eur), čo je presne ako si navrhovateľ uplatňuje - súčet vyrubného úroku z úveru vysvetleného pod bodom 3. vo výške 1.360,89 Eur a vyrubného úšlého úroku z úveru vysvetleného pod bodom 4. vo výške 62,44 Eur, spolu 1.423,33 Eur. S ohľadom na uvedené, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné povinnosti, právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania. Z uvedeného potom vyplýva nárok na úroky z omeškania aj z úrokov z úveru, pričom nemôže ísť o duplicitnú sankciu, pretože úroky z úveru nie sú sankciou ale zmluvne dohodnutou odmenou za poskytnutie úveru. V súvislosti s uvedeným navrhovateľ odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/2008. Navrhovateľ má teda nárok na úroky z omeškania z celej dlžnej sumy vrátane úrokov z úveru, t.j. zo sumy 1.244,49 Eur (suma zmluvnej pokuty sa neúčíta), a to od dátumu 02. 03. 2011, čiže uplynutím 15 dní od zosplatenia úveru. Na základe uvedeného potom prvostupňový súd podľa názoru navrhovateľa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej uviedol, že zmluvná pokuta dojednaná v

§ 3 Hlavy 13 Úverových podmienok bola dohodnutá platne, pretože odporca na prednej strane zmluvy vyhlásil, že prejavuje súhlas byť týmito podmienkami viazaný, z čoho vyplýva, že prejavil súhlas byť viazaný aj príslušnými ustanoveniami upravujúcimi sankcie za porušenie jeho zmluvných záväzkov voči navrhovateľovi. Uvedené potvrdil aj súd, keď konštatoval, že bola dodržaná dohoda o zmluvnej pokute, ako aj spôsob jej výpočtu, avšak priznal len zmluvnú pokutu vo výške 25,41 Eur nie 33,10 Eur. Na základe uvedeného má potom za to, že došlo ku chybe v písaní a počítaní a tým k priznaniu nižšej sumy, pričom odkázal na tabuľkový prehľad výpočtu zmluvnej pokuty. Navrhovateľ si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca a uviedol, že si je vedomý svojho dlhu voči navrhovateľovi a svoj dlh aj začal splácať. Rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne. Pretože ide o spotrebiteľskú zmluvu, okresný súd ju správne podrobil aj súdnemu prieskumu. Ak by odvolací súd vyhovel odvolaniu navrhovateľa, navrhuje aby mu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko toto konanie nebolo vyvolané konaním z jeho strany ale samotným rozhodnutím súdu a konaním navrhovateľa. Na základe uvedeného potom žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku a v súvisiacom výroku o trovách prvostupňového konania ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Skutkové aj právne závery uvedené v rozhodnutí prvostupňového súdu považuje odvolací súd za správne, pretože okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec (v rozsahu potrebnom na rozhodnutie) správne právne posúdil.

Ešte pred zdôvodnením rozhodnutia vo veci samej považuje odvolací súd za potrebné vysporiadať sa s účastňou vedľajšieho účastníka na strane odporcu v tomto súdnom konaní. V priebehu odvolacieho konania bolo dňa 29. 12. 2014 doručené oznámenie Združenia spotrebiteľov Slovenska, o. z. so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, že vstupuje do tohto súdneho konania ako vedľajší účastník na stranu odporcu. Odvolací súd následne oboznámil so vstupom vedľajšieho účastníka navrhovateľa aj odporcu a vedľajšiemu účastníkovi doručil rovnopis návrhu na začatie konania, rozsudok prvostupňového súdu, ako aj odvolanie navrhovateľa a vyjadrenie odporcu k odvolaniu. Navrhovateľ následne v podaní doručenom dňa 26. 05. 2015 vzniesol námietku neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania, ktorú odôvodnil najmä tým, že od 01. 01. 2015 bolo novelizované znenie § 93 ods. 3 O.s.p. a na vstup vedľajšieho účastníka, ktorým je spotrebiteľské združenie, do konania sa vyžaduje súhlas toho účastníka, na stranu ktorého do konania vstupuje, inak sa na oznámenie o vstupe neprihliada.

Odvolací súd považuje v prvom rade za potrebné uviesť, že navrhovateľ správne poukázal na to, že zákonom č. 353/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony došlo k zmene ustanovenia § 93 ods. 3 O.s.p. a na to, aby vedľajší účastník, ktorým je právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, účinne vstúpil z vlastného podnetu do súdneho konania, musí doložiť aj súhlas hlavného účastníka, na strane ktorého chce v konaní vystupovať, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada (túto skutočnosť namietal navrhovateľ vo svojom odvolaní). Uvedené ustanovenie však nadobudlo účinnosť 1. januára 2015, a preto ho nemožno aplikovať na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ku ktorému došlo pred uvedeným termínom. Podmienky vstupu takéhoto subjektu do konania je potrebné vyhodnocovať ku okamihu, ku ktorému ku vstupu došlo a nie je možné ich vyhodnocovať spätne podľa novej právnej úpravy.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal zaplatenia dlžnej sumy s príslušenstvom zo zmluvy o úvere.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 O.s.p. v znení platnom a účinnom do 31. 12. 2014, do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 prvá a druhá veta O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba.

V prejednávanej veci je zrejmé, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy (v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), konkrétne zo zmluvy o úvere zo dňa 02. 01. 2007, ktorú uzavrel navrhovateľ s odporcom, pričom záver o vyhodnotení tohto zmluvného vzťahu ako vzťahu spotrebiteľského nerozporoval ani jeden z účastníkov konania. Vedľajší účastník je občianskym združením, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov.

Z vyššie uvedených ustanovení O.s.p. jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu Združenie na ochranu spotrebiteľov Slovenska, o.z., so sídlom v Banskej Bystrici (resp. akýkoľvek subjekt, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa) má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa), pričom nemusí preukazovať „právny záujem na jeho výsledku“, pretože možnosť, aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p.. Účinky vstupu vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 2 O.s.p. nastávajú už okamihom doručenia oznámenia o jeho vstupe súdu (bez ohľadu na konkrétnu fázu právoplatne neskončeného konania); výslovný súhlas podporovaného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane nie je potrebný. Odvolací súd zdôrazňuje, že vyššie uvedené závery sa v plnej miere uplatnia len vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, ktorým je právnická osoba založená za účelom ochrany práv podľa osobitného predpisu a ktorej vstup do konania bol realizovaný do 31. 12. 2014. Preto pokiaľ v prejednávanej veci vedľajší účastník doručil oznámenie o svojom vstupe do konania na stranu odporcu podľa § 93 ods. 2, 3 O.s.p. v znení platnom a účinnom do 31. 12. 2014, je právnickou osobou, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu a odporca napriek oboznámeniu so vstupom vedľajšieho účastníka nevyjadril so vstupom nesúhlas, námietka navrhovateľa proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania nie je dôvodná.

Na základe uvedeného potom odvolací súd prvým výrokom tohto rozhodnutia rozhodol o námietke navrhovateľa proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania na stranu odporcu tak, že jeho vstup je prípustný. Odvolací súd z dôvodu hospodárnosti a plynulosti konania rozhodol o tejto námietke v rozsudku a nerozhodoval o nej samostatným uznesením.

Pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu, v časti proti ktorej podal navrhovateľ odvolanie, na zdôraznenie jeho správnosti odvolací súd uvádza :

Odvolací súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách a táto právna úprava má základ v smernici Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občiansky zákonník možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje.

Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany.

Návrhom na začatie konania si navrhovateľ voči odporcovi uplatnil zaplatenie sumy 1.277,59 Eur s príslušenstvom, a to na základe zmluvy o úvere uzavretej s odporcom dňa 02. 01. 2007. Vyhodnotenie uvedeného zmluvného vzťahu ako vzťahu spotrebiteľského nebolo účastníkmi konania spochybňované, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné zdôrazňovať správnosť tohto záveru.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v časti, v ktorej okresný súd nepriznal úroky z omeškania z úrokov z úveru, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, odvolací súd k tejto námietke uvádza, že nie je dôvodná, pretože prvostupňový súd svoje rozhodnutie náležitým a preskúmateľným spôsobom odôvodnil.

Zmluva o úvere je v právnom poriadku Slovenskej republiky predmetom právnej úpravy v Obchodnom zákonníku ako absolútny obchodnoprávny vzťah v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka ako aj v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá nad rámec právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku vyžaduje ďalšie náležitosti zmluvy o úvere, je potrebné aplikovať v prípade, že úver je poskytovaný dlžníkovi, ktorý je v pozícii spotrebiteľa. Vzťah

medzi Obchodným zákonníkom a zákonom o spotrebiteľských úveroch je potrebné vyhodnotiť ako vzťah všeobecného právneho predpisu (*lex generalis*) a osobitného právneho predpisu (*lex specialis*).

Podstatou zmluvy o úvere v zmysle súčasnej právnej úpravy je, že veriteľ sa zaväzuje na požiadanie dlžníka poskytnúť v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky, pričom je obligatórne predpísaná písomná forma tejto zmluvy (aj v zmysle Obchodného zákonníka a aj v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch). Úroky z úveru sú pritom odplatom pre veriteľa za to, že peňažné prostriedky poskytol dlžníkovi.

Okresný súd priznal navrhovateľovi okrem dlžnej istiny, ktorá medzi účastníkmi nebola sporná, aj úroky z úveru, ktoré sú dohodnuté pre veriteľa ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov. V posudzovanom prípade došlo zo strany navrhovateľa ako veriteľa k predčasnému zosplatneniu úveru z dôvodu neplnenia zmluvných povinností odporcom - dlžníkom.

Pokiaľ ide o problematiku úrokov z úveru v tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na závery v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené pod číslom ZSP 43/2000, v zmysle ktorého „dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania.“ Odvolací súd je potom toho názoru, že navrhovateľ nemal nárok na úroky z úveru, ktoré by mal odporca uhradiť v prípade riadneho platenia úveru vo výške 62,44 Eur, teda na tzv. ušlý úrok. Záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnutý úver je hlavným záväzkovým vzťahom a úrokový záväzkový vzťah je vedľajším (akcesorickým) záväzkovým vzťahom k hlavnému záväzku. Splnením hlavného záväzku alebo iným zo spôsobov jeho zániku zaniká i akcesorický záväzok úrokový. Dlžník je povinný zaplatiť len dospelé úroky, a len na základe dohody účastníkov možno žiadať úroky z úveru aj po splatnosti úveru. Keďže v predmetnom prípade ide o vzťah spotrebiteľský, aj takúto dohodu obsiahnutú v Hlave 7 § 6 Úverových podmienok, by bolo potrebné vyhodnotiť z hľadiska jej prijateľnosti v zmysle zásad aplikujúcich ochranu spotrebiteľa. Keďže predmetom odvolacieho konania je odvolanie navrhovateľa, odvolací súd nemôže zasiahnuť do tejto časti rozhodnutia, ktorá je v jeho prospech, nakoľko odporca opravný prostriedok nepodal.

Pokiaľ ide o problematiku uplatňovaných úrokov z omeškania z úrokov z úveru aj podľa názoru odvolacieho súdu tieto navrhovateľovi neprináležia. Obchodný a ani Občiansky zákonník neumožňujú veriteľovi žiadať od dlžníka príslušenstvo (úrok z omeškania) pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, za ktorý sa podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka považujú aj dohodnuté úroky z úveru (tzv. anatocizmus). Účastníci zmluvy o úvere si však môžu v zmluve dohodnúť, že úroky z úveru sa stanú súčasťou istiny. Ak sa úroky z úveru podľa dohody účastníkov stávajú súčasťou istiny, môžu byť súčasne s istinou úročené úrokmi z omeškania. Na podporu tohto záveru odvolací súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 2041/2008. V posudzovanom prípade by však ešte aj takáto dohoda podliehala súdnemu prieskumu z hľadiska jej vyváženosti, prijateľnosti a dôsledkov pre spotrebiteľa, pretože ide o spotrebiteľský zmluvný vzťah. Keďže však v posudzovanom prípade nebolo dohodnuté účastníkmi zmluvného vzťahu, že sa úroky z úveru stávajú súčasťou istiny, nie je v zmysle uvedeného možné potom priznať z nich úroky z omeškania.

Pokiaľ ide o uplatnenú zmluvu pokutu odvolací súd (viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania) sa nezaoberal hodnotením, či bola dodržaná písomná forma tohto právneho úkonu ako aj jej hodnotením z pohľadu neprijateľnej zmluvnej podmienky, a obmedzil sa len na zdôvodnenie nepriznania časti zmluvnej pokuty. Navrhovateľ si uplatnil zmluvnú pokutu vo výške 21,69 Eur ku dňu 19. 10. 2010 a 11,41 ku dňu 27. 12. 2010, a to vo výške 8% z dlžných súm ku dňu ich vyrubenia v zmysle § 3 Hlavy 13 Úverových podmienok. Prvostupňový súd z prvej zmluvnej pokuty priznal len 14 Eur, vychádzajúc z dlžných súm uvedených v splátkovom kalendári doloženom k návrhu na začatie konania (č.l. 7), pričom tento spôsob výpočtu zmluvnej pokuty odvolací súd považuje za správny. Prehľad výpočtu zmluvnej pokuty uvedený navrhovateľom v odvolaní je v tabuľke bez bližšieho odôvodnenia a popisania, ktorými by navrhovateľ preukázal jeho opodstatnenosť.

Navrhovateľ v odvolaní žiadal rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie len v časti úrokov z omeškania (z obsahu odvolania vyplýva, že aj v časti, ktorou bol zamietnutý nárok na zmluvnú pokutu) alebo alternatívne rozsudok prvostupňového súdu zmeniť tak, že jeho návrhu vyhovie v celom rozsahu vrátane priznaných trov prvostupňového konania. Výrok o náhrade trov konania je potom závislým výrokom v zmysle § 212 ods. 2 písm. b) O.s.p., a preto odvolací súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu aj v tomto výroku ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. Odporca a vedľajší účastník vystupujúci na jeho strane boli v odvolacom konaní úspešní, avšak náhradu trov konania si neuplatnili, preto odvolací súd rozhodol, že im ich náhradu nepriznáva. Navyše z obsahu súdneho spisu vyplýva, že odporcovi žiadne trovy odvolacieho konania. Pokiaľ ide o vedľajšieho

účastníka na strane odporcu, tento zdieľa procesný úspech, resp. neúspech hlavného účastníka v konaní. Vedľajší účastník do konania vstúpil, je zastúpený právnym zástupcom, avšak náhradu trov konania za právne zastúpenie si nežiadal, pričom navyše ide o paušálny vstup do konania a vedľajší účastník napriek doručeniu návrhu na začatie konania, rozsudku prvostupňového súdu ako aj odvolania navrhovateľa a vyjadrenia odporcu k nemu, zostal nečinný, a preto možno jeho účasť v konaní považovať len za formálnu.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.